

гато се разрушилъ онзи корабъ, тѣзи души се изгубили омотали се въ материята, и днесъ тѣ се търсятъ. Ще ми възразите: „Че какъ тъй, не виждаме ли ние, не виждатъ ли хората?“ Духовното зрѣние въ васъ още не е развито. Нѣкоя мома намѣри нѣкой момъкъ, ожени се за него и казва: „Моятъ възлюбленъ, той е!“ И попътъ дойде и ги вѣнчава въ името Божие. Не се минава единъ мѣсецъ слѣдъ женитбата, и тя казва: „Не е той.“ Мжжътъ намѣри нѣкоя жена, ожени се за нея и казва: „Не е тя.“ Всѣки се намира въ положението на английския реформаторъ Джонъ Уеслей, който се влюбва въ една мома, оженва се за нея, но три дни слѣдъ женитбата си казва на приятелитѣ си: „Не си струва човѣкъ да се жени. — Защо? — Не е тя, не е моята душа, която азъ търсѣхъ.“

Христосъ казва: „Да възлюбишъ ближния си“, т. е. да възлюбишъ ближната, сродната душа. Имайте прѣдъ видъ, че, когато вземамъ думата „душа“, азъ я употрѣбявамъ като една мѣрка. Ако ти не можешъ да любишъ близката си душа, ако не можешъ да любишъ душата, съ която си излѣзълъ, никого не можешъ да любишъ. „Като себе си“ казва Христосъ, а не извънъ себе си. Отъ думитѣ „като себе си“, отъ онзи човѣкъ, който може да люби, започва творчеството на земята. Вие ще възразите: „Какъ, колко ми е горѣло сърцето, по цѣли нощи не съмъ спалъ?“ Ако не си спалъ по цѣли нощи, това не е още доказателство, че си любилъ. Като те набиятъ и ти счупятъ крака, спишъ ли? По цѣли нощи не спишъ, не можешъ да се обърнешъ. Като си счупилъ крака, това отъ любовъ ли е? Азъ се чудя на хората, когато казватъ: „Отъ любовъ не мога да спя“. Че каква е тази любовъ, която гори?! „Ума си щѣхъ да изгубя!“ Каква е тази любовъ, която взема умоветъ на хората? И сега имаме много писатели, автори на романи, които пишатъ, че героятъ и героинята припаднали. Пишатъ туй, което не е. Ами че азъ мога да накарамъ всѣкиго да припадне. Не само азъ, но и